

rostpanan, kokosan, fazeolaĵan, fragan, karean, herban, kafan, sardinan, kaj estis eĉ sufiĉe kuraĝa por mordeti la finon de stranga griza, kiun Ron ne volis tuŝi, kaj kiu montriĝis kiel pipro.

La kamparo, kiu nun flugis preter la fenestro, fariĝis pli sovaĝa. La netaj kampoj estis for. Nun vidiĝis arbaroj, tordaj riveroj, kaj mallumaj verdaj montetoj.

Frapo aŭdiĝis ĉe la pordo de ilia kupeo, kaj la rondvizaĝa knabo, kiun Hari preterpasis sur kajo naŭ kaj tri kvaronoj, eniris. Li aspektis ploreme.

“Pardonu,” li diris, “sed ĉu vi vidis bufon ie ajn?”

Kiam ili kapneis, li ululis, “Mi perdis lin! Li daŭre eskapas de mi!”

“Li reaperos,” diris Hari.

“Jes,” diris la knabo mizere. “Nu, se vi vidos lin...”

Kaj li foriris.

“Mi ne komprenas, kial li estas tiel ĉagrenata,” diris Ron. “Se mi estus portanta bufon, mi perdus ĝin kiel eble plej rapide. Tamen, mi kunportas Skabron, do mi ne rajtas kritiki.”

La rato ankoraŭ dormetis sur la sino de Ron.

“Li povus morti, kaj oni ne rimarkus ŝanĝon,” diris Ron abomene. “Mi provis ŝanĝi lin flava, tiel ke li estu pli interesa, sed la sorĉo ne sukcesis. Mi montros ĝin al vi, rigardu...”

Li fosis en sia kofro kaj eltiris tre uzdifektitan vergon. Ĝi havis breĉetojn kelkloke, kaj io blanka glimbrilis ĉe la pinto.

“La unikorno haro preskaŭ elstaras. Tamen —”

Li estis ĵus levinta sian vergon kiam la kupea pordo denove glitis flanken. La senbufa knabo estis reveninta, sed tiufoje li havis knabino kun si. Ŝi jam portis siajn novajn porkalajn robojn.

“Ĉu iu ajn vidis bufon? Nevil perdis unu,” ŝi diris. Ŝi havis ĉefeman parolmanieron, dikan brunan hararon, kaj sufiĉe grandajn antaŭajn dentojn.

“Ni jam diris al li, ke ni ne vidis ĝin,” diris Ron, sed la knabino ne aŭskultis, ŝi rigardis la vergon en lia mano.

“Ho, vi faras magion? Do, montru nin.”

Ŝi sidiĝis. Ron aspektis konsternite.

“E — bone.”

Li klarigis la voĉon per tuseteto.

Sunlumo, lekanto, buter’, estu brava

La stultan raton ekŝanĝu flava.

Li svingis la vergon, sed nenio okazis. Skabro restis griza kaj profunde dormanta.

“Ĉu vi certas, ke tio estas vera sorĉo?” diris la knabino. “Nu, tio ne estas tre bona, ĉu? Mi jam provis kelkajn facilajn sorĉojn kiel ekzercon, kaj ĉio